

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3399/2568

พนักงานอัยการจังหวัดชัยภูมิ โจทก์ นางสาว ป.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 43, ป.วิ.อ. มาตรา 224,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4,

พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 218

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยฎีกาว่า คดีโจทก์ในความผิดฐานฉ้อโกงขาดอายุความ เพราะผู้เสียหายไม่ได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่อยู่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดนั้น ในการวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวต้องย้อนไปวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าผู้เสียหายรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดเมื่อไร และร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่อยู่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ ฎีกาของจำเลยจึงเป็นฎีกาที่ต้องวินิจฉัยข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ข้อกฎหมายที่จำเลยยกขึ้นอ้าง อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 264, 268, 341 ให้จำเลยคืนเงินหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืน 1,100,000 บาท ให้แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264, 268, 341 ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี กับให้จำเลยคืนเงิน 1,100,000 บาท ที่ยังไม่ได้คืนให้แก่ผู้เสียหาย สำหรับค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแบ่งให้เป็นพับ (ที่ถูก ไม่ต้องมีคำสั่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมเพราะโจทก์ขอตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43) คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยศาลชั้นต้นรับฎีกาเฉพาะปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้จำเลยยื่นฎีกาเมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2567 ต่อมาวันที่ 12 ธันวาคม 2567 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งจำเลยอาจฎีกาเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นต่อศาลฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 224 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 ได้ความว่าศาลชั้นต้นมิได้แจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงให้จำเลยทราบ จึงเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ แต่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นและยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 จำเลยฎีกาใน

ข้อที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดฐานร่วมกันปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอมนั้น เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 1 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยในปัญหาข้อเท็จจริงชอบแล้ว และเมื่อฎีกาของจำเลยในข้อนี้ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามที่วินิจฉัยมา ประกอบกับผู้พิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่อนุญาตให้จำเลยฎีกาแล้ว จึงไม่เป็นการจำเป็นที่ศาลฎีกาจะสั่งให้ส่งสำนวนคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อดังกล่าวให้จำเลยทราบแต่อย่างใด ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า คดีโจทก์ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงขาดอายุความเพราะผู้เสียหายไม่ได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดนั้น เห็นว่า ในการวินิจฉัยปัญหาดังกล่าว ศาลฎีกาต้องย้อนไปวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า ผู้เสียหายรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดเมื่อไร และร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ ฎีกาจำเลยจึงเป็นฎีกาที่ต้องวินิจฉัยข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ข้อกฎหมายที่จำเลยยกขึ้นอ้าง อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อคดีนี้ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงดังวินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้ว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาจำเลยข้อนี้จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิจารณาฎีกาของจำเลย

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ธนาคม ลิ้มภักดี · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3399/2568>